

Медијаторот на ООН, Метју Нимиц, со последниот предлог или рамка за преговорите околу името, особено со сугестијата за употребата на име за меѓународна комуникација во кое нема да се содржи зборот Македонија, внесе забуна во македонската политичка елита, која воопшто не очекуваше такво ретроградно враќање кон омразената Лисабонска декларација на ЕУ, во која Република Македонија беше ставена во слична дилема на почетокот на деведесеттите години од минатиот век.

По сè изгледа, Нимиц во својата медијаторска улога потпаднал под влијанието на големото грчко лоби врз американската администрација, која сè повеќе се приближува кон претседателските избори, и не водел сметка за сè поголемиот број држави кои не признаваат под уставното име, како и за најновиот развој на политичката констелација на односите на европско тло, особено во однос на сè поголемиот ангажман на руската дипломатија во поглед на најактуелните прашања во Европа и во светот.

Пишува: Драги ИВАНОВСКИ

Иако е сосема апсурдно да се претпостави дека, во услови на признавање на Македонија под уставното име од страна на 121 земја-членка на ООН, ќе се најде домашен политичар кој ќе прифати такво, едноставно речено, "враќање назад" и покрај

ЕНЕРГИЈАТА ПРОТИВ ПОЛИТИКАТА

МИЛЕНИЧЕТО НА РАБОТИ ЗА РУ

можното користење на правото на вето на Грција во однос на нашето членство во Алијансата, сепак при целото ова посредување или наметнување, почитуваниот Метју Нимиц како да заборавил и на негативниот имиџ на "Данајците", кај своите сојузници и во НАТО и во ЕУ. Тоа особено е видливо по објавувањето на студијата на Европскиот совет за надворешна политика, кој се занимава со суштинските промени во односот на силите на меѓународен план, посебно по сè поголемото влијание на Русија во Европа, каде настапува од позиција на супер сила. Тоа се однесува и на повеќе членки на Европската унија, кои мораат да ја преиспитуваат својата политика кон Москва поради сопствената зависност од увоз на нафта и на гас или од други причини.

Од друга страна, пак, најновиот предлог на Метју Нимиц дојде во моментите на самозадоволство на нашата дипломатија, која се најде затекната иако нашите неодамнешни проценки укажуваа дека македонската политичка елита воопшто не смее да чека времето да си го направи своето во поглед на употребата на "привремената и само за потребите на ООН формула ФИРОМ", а при тоа да не продолжи со упорната борба на меѓународен план за докажување на вистината за македонскиот народ и за

неговата вековна борба за сопствена држава, која единствено може да биде Македонија и ништо друго. На сите им беше јасно дека со приближувањето на "денот Д", односно донесувањето на одлука на НАТО за наше зачленување, Грција ќе ја почне последната офанзива за да се спаси од срамниот пораз, за кој и самите почнаа да зборуваат дека им се приближува! Исто така, се покажа дека околностите во политиката брзо се менуваат како резултат на акциите на грчките лоби групи или со интензивните контакти на Грција со сојузниците во НАТО и во ЕУ, а кои недостасуваат во нашиот севкупен ангажман за симнување на ова прашање од сцената.

ГРЦИЈА - МИЛЕНИКОТ НА ЗАПАД

Нашиот јужен сосед, кој успеа максимално да ја искористи блоковската поделба за време на Студената војна и кога стана членка на НАТО поради својата стратегиска положба во однос на тогашниот Варшавски пакт, постојано одржуваше добри односи со некогашниот СССР, во што предничка гарнитурите на владеењето на сгрчкото социјалистичко движење ПАСОК, кое нико-

ЕУ КОН СВОИТЕ ЧЛЕНОВИ КАКО ШТО Е ГРЦИЈА

гаш и не ги прекина пријателските врски со Титова Југославија, што се привлекува од нејзините традиционални односи со Србија. Всушност, на работната маса на Андреас Папандреу на истакнатото место беше поставена сликата на Тито, а "добрите" односи меѓу Грција и тогашна Југославија подразбираа и обврска за непоставување на македонското прашање како проблем меѓу двете држави! Ова посебно беше изразено и во нејзините односи со Бугарија, под раководство на комунистичкиот режим на Тодор Живков, со кој тајно се договараше и постигна спогодба според која двете држави, и Грција и Бугарија, го негираа постоењето на македонското национално малцинство и во едната и во другата земја. И покрај обврските кои произлегуваа од нејзиното членство во НАТО и во ЕУ, Грција постојано одржуваше ниво на добри односи со СССР, што имаше врска и со православната ориентација на нејзиното население, секако со долгорочни проекции кои најпластично се манифестираат денес кога таа, според оценките на Европскиот совет за надворешна политика, станува

Во неодамна објавената студија на Европскиот совет за надворешни работи за односите на Европската унија и Русија, како земја која има големо влијание врз одделни членки на ЕУ, особено поради нивната енергетска зависност, Грција и Кипар се означени како држави кои отворено ги штитат руските интереси во Брисел и ѝ обезбедуваат корисна поддршка на Москва во остварувањето на нејзините интереси во Европа и пошироко. Според оваа анализа, која е изготвена од повеќемина видни политичари, Русија ѝ обезбедува поддршка на Грција во спорот со Турција околу Кипар, ја обезбедувала со оружје и станала енергетски партнер на Атина со изградбата на нафтоводот Бургас-Александрополис, кој е контролиран од Русија.

Во НАТО се оценува дека Русија е алката на која сè повеќе се потпира Грција, бидејќи таа сега веќе не може да смета на американска поддршка. Така, Русија би можела да стави вето во гласањето околу грчко-турскиот проблем во однос на Кипар, но се вели дека Атина сметала на Москва и околу евентуалното гласање во Советот за безбедност за спорот околу името со Македонија.

Во таа смисла се истакнува и цврстото грчко одбивање на независноста на Косово, што не било директно поврзано со заштитата на српската и на православноста позиција, туку поаѓало од потребата за изградба на партнерски однос со Москва, што Грција би го користела за прашања од национален интерес, како што е кипарското прашање или уставното име на Македонија.

со ирачка нафта, а истовремено тоа значеше и заобиколување на територијата на Република Македонија на која никако да почне изградбата на нафтоводот АМБО. Во таа грчка политика мора да се стави и купувањето на рафинеријата ОКТА, која ѝ овозможи да стане доминантен снабдувач на регионот со гориво, позади што секако се наоѓаат и стратешките интереси за кои нашата претходна политичка гарнитура малку водеше сметка.

шер, на Џорџ Сорос и на други европски политичари за односот на Грција кон решавањето на косовското прашање се сосема точни, бидејќи е очигледно дека таа застана не само зад тврдите ставови на Белград, кој одбива да разговара за каков и да е облик на независност на оваа досега формално негова покраина, туку тоа значи и поддршка на Грција за офанзивата на руската дипломатија, која се закани со вето во Советот за безбедност на ООН при обидот да се прифати планот на финскиот дипломат Марти Ахтисари, што се очекува или се најавува и во поглед на скорешното гласање во Советот за безбедност за продолжување на мандатот на силите на СФОР во Босна и Херцеговина, кој истекува на 17 ноември. Познато е дека Република Српска и нејзиното можно отцепување од БиХ постепено станува силен џокер на Белград во случај на еднострано прогласување независност на Косово.

Европските политичари оценуваат дека во целата таа поставеност на грчката политика како промотор или "тројански коњ" на Русија во ЕУ, се крие и очекувањето на Атина дека ќе биде поддржана и при ставањето на кипарското прашање на дневен ред пред Советот за безбедност, па дури и за евентуалното гласање во Советот за безбедност за проблемот со името со Република Македонија.

И на крај, мораме да го истакнеме и толерантниот однос на европските институции кон своето милениче во поглед на асимилаторската и денационализаторската политика на грчките власти кон македонското, турското, влашкото и другите малцинства, за кои таа не признава дека постојат на нејзината територија, што инаку требаше да биде нашиот главен адут во разобличувањето на суштината на грчкото противење кон уставното име на Република Македонија, кое од друга страна ја отсликува и опасната ксенофобија на Грција кон другите народи, која деновиве ја регистрираше и грчкиот весник "Елефтеротија".

ЗАПАД СИЈА!

КОЈ ГО ПОДДРЖУВАШЕ СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЌ?

Особено е интересен и односот на Грција кон акциите на поранешниот српски комунистички диктатор Слободан Милошевиќ за етничко чистење на Косово, што беше повод за воената интервенција на НАТО во 1999 година, кога во Атина и во Солун се организираа масовни антиамерикански демонстрации и се палеа американските знамиња! Значи, традиционалните пријателски односи меѓу Белград и Атина, кои имаат подлабока историска содржина не само низ роднинските врски на нивните кралски дворови, како и на релациите меѓу Српската и Грчката православна црква, повторно добија предност пред обврските на Атина кои таа мораше да ги остварува како членка на НАТО! За чудо, Атина и натаму ги користи благодетите кои произлегуваат од нејзиното членство во Алијансата, што дебело го наплатава низ финансиските инјекции кои доаѓаат за одржување на воените бази кај Неа Макри и на други места, кои и натаму остануваат алтернатива за западните воени сојузници кои не можат да бидат сосема сигурни во поглед на користењето на територијата на Турција за воени операции на вжештениот регион на Блискиот Исток.

Се чини дека оценките на Јошка Фи-

"ТРОЈАНСКИ КОЊ" НА РУСИЈА

вистински "Тројански коњ на Русија во Европската унија"!

Токму изградбата на нафтоводот Бургас-Александрополис ја потврдува ваквата оценка на влијателните европски политичари во ова тело, бидејќи на Русија ѝ се дава можност да го прескокне морскиот теснец Дарданели, низ кој се туркаат многу танкери со руска или